

**Nič ma
nezastaví**

Podľa úspešného seriálu
z produkcie Disney Channel

EGMONT
www.egmont.cz

Original title: No voy a parar
Copyright © 2014 Disney Enterprises, Inc.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s.r.o.,
Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roku 2014 ako svoju 4312. publikáciu
Preložila Eva Krupová
Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Vytlačené v Poľsku
TS 14. Prvé vydanie
ISBN 978-80-252-3195-1
www.egmont.cz

Môj život už ani nemôže byť komplikovanejší. Jade zistila, že som sa zapísala do Štúdia, a vyhrážala sa mi, že to prezradí ockovi, ak sa za ňu neprihovorím. Zdráhala som sa to urobiť, pretože si myslím, že Jade je nielen hlúpa, ale aj zlá. Ale potom som si uvedomila, že ak je s ňou otec šťastný, nemôžem odmietnuť. Okrem toho by moje tajomstvo zostalo v bezpečí a ja by som mohla vystupovať v predstavení, ktoré sa v Štúdiu pripravovalo. Mal to byť muzikál so skutočným obecenstvom, s novinármi... so všetkým! Náš riaditeľ Pablo a majiteľ štúdia, pán Antonio, venovali všetky svoje úspory na jeho realizáciu a všetci sme sa nesmierne tešili.

Napokon sa ale všetko pokazilo. Otec a Jade sa udobrili a on trval na tom, že bude robiť zásnuby v rovnaký deň, ako mala byť premiéra muzikálu, takže som sa musela vzdať svojej úlohy. No nemohla som prestať myslieť na to, že spievanie je môj osud, a nakoniec som pozbierala odvalu, utiekla som z oslavy zásnub a bežala rýchlo do divadla. Pribehla som práve

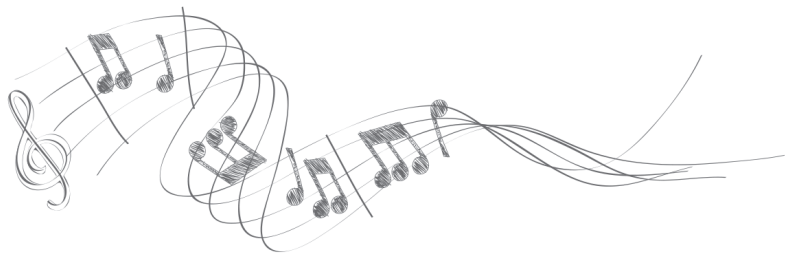

včas, aby som v hlavnej úlohe nahradila Naty. Pochytila ju totiž veľká tréma. Napäto som vyliezla na pódium a spievala s ostatnými kamarátmi. Bolo to... bolo to... neuveriteľné!

Keď sa predstavenie skončilo, obecenstvo začalo nadšene tliekať a mne v tej chvíli bolo celkom jasné, že hudba je môj život, moja vášeň a že sa jej budem venovať, nech sa stane čokoľvek. A bolo mi jedno, čo na to povie otec alebo čo mi vyvedie Jade za to, že som utiekla z ich zasnub.

A práve vo chvíli, keď sa zdalo, že všetko perfektne vychádza, spadla opona. A to doslova. Svetlá vybuchli, kulisy popadali a publikum sa s krikom rútilo k východu.

Muzikál sa skončil fiaskom. Čo sa ešte malo pokaziť?

Stála som na pódiu obklopená tmou, do ktorej sa všetko ponorilo, a ešte som počula, ako ľudia kričia a jeden cez druhého utekajú z divadla, zdesení výbuchom reflektorov. Zrazu som aj ja dostala strach a dala sa do behu, aj keď som v prvej chvíli ani nevedela, kam mám bežať. Motala sa mi hlava z toho dymu okolo, nevidela som poriadne ani na cestu. Bola som

z toho všetkého taká nešťastná, že som chcela iba jedno: rýchlo sa prezliecť a vypadnúť odtiaľ.

Vyzliekla som si v šatni krásny zlatý kostým, ktorý som mala na sebe v krátkom okamihu slávy, a vošla do hľadiska. No temer som sa zrazila s... otcom a Angie! Hľadela som na nich ako na zjavenie. Otec sa tváril veľmi našťavane a zdalo sa mi, že Angie sa každú chvíľu rozplače.

„Oci! Angie!“ vykrikla som. „Čo tu robíte? A spolu?“

Angie bola moja domáca učiteľka od chvíle, čo sme s otcom prišli do Buenos Aires, ale nedávno sa tohto miesta vzdala. Povedala mi, že to robí preto, aby sa mohla venovať svojej kariére. Keďže v Štúdiu vyučovala spev, nedokázala obe povolania sklbiť dokopy, najmä preto, že otec by niečo také nevydýchal. Takže vidieť ich spolu v divadle bolo pre mňa veľkým prekvapením.

„Išiel som ťa hľadať,“ zavrčal oco. Hovoril takým tým tichým hlasom, ale drsným tónom, ktorý používajú otcovia, keď sú poriadne našťavaní. „Ako ti vôbec mohlo zísť na rozum zmiznúť z mojej zásnubnej hostiny? Jade je z teba celkom na nervy! A čo tu vôbec robíš? Odpovedz!“

V tom okamihu k nám po chodbe prichádzal Tomas, a len čo ho otec zbadal, začal prskať.

„Aha, už to chápem! Prišla si sem za ním, že áno?“ skríkol. „Čo ťa to pochytilo, Violetta? Myslel som, že chodíš s Leonom! Prečo si utiekla? Aby si sa zišla s týmto?“

Konečne som sa spamätala a odvetila som:

„Nie, oco, tak to nie je...“

Odrazu sa otec na mňa pozornejšie zahľad a siahol mi na tvár. Na prste mu zostala hrubá vrstva mejkapu, ktorý som si zabudla zmyť.

„A čo má byť toto? Takto sa teraz maľuješ?“ To bola pre otca tá posledná kvapka, pretože

vybuchol: „To je vrchol, Violetta! Nemôžeš si predsa robiť, čo sa ti zapáči!“

„No jasné, musím totiž robiť iba to, čo sa zapáči tebe, však?“

„Neopovažuj sa hovoriť so mnou týmto tónom, mladá dáma!“ zrúkol na mňa otec. „Už aby si bola doma!“

„Nepôjdem domov. Ani nebudem stále robiť, čo chceš ty!“ odvrkla som a cítila som sa silná ako nikdy. „Našla som svoju životnú cestu a chcem sa po nej vydať!“

„Tvoja jediná cesta vedie domov, Violetta! Ideme!“

Ja som sa ale rozhodla neposlúchnuť ho, s tým bol koniec. Obrátila som sa na podpätku a rýchlo som kráčala uličkou dolu k východu, zatiaľ čo môj otec neprestával z hľadiska na mňa hulákať. Dosť dlho som sa bezcieľne prechádzala po uliciach a premýšľala som, čo mám robiť.

